

Kåsa i fugleperspektiv.

(Monrad Kjellby)

Karthon Håland i Jord med din glede:

Finnes der noen rikere kilde til glede og lykkefølelse enn skaperverket omkring oss, naturen selv?

Fra Edvard Løchens bok «Under vandring»:

Igjen er du på vandring inn mot det egentlige i deg selv og mot fjellet - - -

En skitur å minnes

HELGE ALFNES

I grålysninga en lørdag i mars parkerte jeg bilen ved Storlien, klar til å begi meg ut i tasmørket på ski. Målet var Røros — 12 mil unna. Og strekningen skulle gjøres unna på en dag. Det ville bli en skitur å minnes.

Det så ut til å bli en solrik dag. Men tiltross for halvfull måne og stjerneklar himmel var det ganske mørkt enda. Synes jeg så folk som rørte på seg både her og der. Blåste litt gjorde det også. Men heldigvis: Føret var lett og fint med litt løs snø oppå den faste skaren, så de første kilometrene la jeg raskt bak meg.

Det var virkelig deilig å kjenne at en var i form, at kroppen lystret. Fikk nesten lyst til å ta en liten snartur oppom toppen av Storekluken. Men nei, jeg fikk holde meg i skinnet. Kreftene fikk jeg sikkert mer enn nok bruk for når jeg nærmet meg Røros. Fristelsene til å bryte kunne bli mange. Både Nedalshytta (med badstue) og Væktarstua og flere nyinnvaderte påskehytter var steder som lett kunne kullkaste mine planer. For å holde slike tanker på avstand, hadde jeg dagen i forveien bestilt rom på Bergstaden Turisthotell. Måtte jo ha noe godt å se frem til.

Men tilbake til skituren. Jeg nådde Essandsjøen i åttetiden. Da hadde jeg brukt 3 1/2 time på de tre milene fra Storlien. Jeg hadde ikke lagt noen fremdriftsplan for turen, men synes selv at jeg holdt tilfredsstillende fart. Jeg stoppet og tok en slurk sukkervann ganske ofte, hver halv time til å begynne med. Fikk kroppen for lite væske eller kullhydrater, ville jeg være ille ute. Husker jeg fikk kullhydratmangel under et «Hu og Hei»-løp i Bymarka en gang (30 km NTHI-o-løp). Da ble beina tunge som bly, og hodet likeså. Måtte rett og slett legge meg ned. Og det hele skjedde helt raskt uten noe forvarsel.

«Møaa», Stugudal

(Odd Fordal)

Tilbake til Sylene: Jeg hadde med rikelig drikke. Foruten 1 liter sukkervann hadde jeg med $\frac{1}{2}$ liter sukkervann med salt og en 1-liters termos med nypete. Den faste føden bestod hovedsakelig av sjokolade, rosiner og nøtter, såkalt jegersnus.

Ute på Essandsjøen ble jeg møtt av litt av den motvinden jeg hadde fryktet. Men det var heldigvis bare ei lita æling og etter noen minutter var alt like stille igjen. Sola begynte å varme i ansiktet og jeg nøt hvert sekund. Først var bra også. Nei, så sannelig om jeg skulle gi meg før jeg nådde Røros!

Det var lite folk å se så tidlig på dagen, bare en og annen isfisker. De fleste påskehyttefolkene satt vel ved frokostbordene og diskuterte dagens turopplegg. En og annen ilter snøscooter kunne jeg høre av og til, men ellers var det helt stille.

I tolv-tiden kom jeg ned til Væktarstua i fint driv. Endelig 122 skulle jeg unne meg en skikkelig hvil på en skikkelig stol. Det tynne

stålrøret på pakkrammesekken fikk man jo merker i baken av å sitte på.

Jeg hadde med mat nok selv, men jeg kunne da godt span-dere på meg litt «kjøpamat» til en forandring. Og Napoleonskaka smakte fortreffelig etter all jegersnusen.

Tre kvarters pause var mye, men jeg tror det bare var lurt å få hvilt seg så lenge. Jeg begynte i allefall å svette kraftig da jeg la ut igjen, og stigningene oppover mot Riasten tok på kreftene. Først var heldigvis like lett og fint og for det meste kunne jeg følge oppkjørte snøscooterspor. Tidligere hadde jeg gått på «blått», men samme hvor mye jeg gnikka og pussa, så hadde jeg følelsen av at glien kunne vært bedre. Det stemte også, og etter å ha smurt med «grønn» tørrvoks som jeg kjøpte på Væktarstua, mente jeg jeg hadde den perfekte glien inne.

I de bratte stigningene fra Grønlivollen oppover mot Storskarven tok det virkelig til å røyne på kreftene. Og som sluppet ut av en sekk kom motvinden mot meg, og gjorde oppstigningen til litt av en styrkeprøve. Jeg trøstet meg med at når jeg var kommet til topps, så ventet en fin, lang utforkjøring nedover til Aursunden. Ja, oppstigningen var nesten i hardeste laget. Var helt skjelveen i knærne da jeg sto på toppen. Men nå var det verste unnagjort. Utforkjøringen ned til Aursunden var den rene fornøyelsen, selv om jeg ikke var så fryktelig sterk i beina lenger.

De siste 2 milene inn til Røros gikk for det meste etter mer eller mindre snødekte veier og var nokså kjedelige. Jeg kunne sagtens fått mer variasjon om jeg hadde vasset ut i løssnøen, men hvem velger ikke minste motstands vei i en slik situasjon. De siste kilometrene måtte jeg imidlertid til pers for veien var ikke brøytet lenger. Det ble en stri tørn, men omsider kunne jeg da vandre inn i Bergstaden og ned Kjerkgata.

Hvilke refleksjoner gjør man seg så etter en slik tur? Akkurat da tenkte jeg bare på følgende: god varm dusj, deretter mat og så rett til sengs. — Begynte så smått å merke at jeg bare hadde sovnet 1 time siste natta.

Wordsworth:

La naturen være din lærer.